

[Finansministeren]

undskyld, at jeg bruger sammenligningen – statsbankerotten i 1813, der snart har 175 års jubilæum, for at se lignende forskydninger.

Derfor synes jeg altså, at fremskridtspartiet egentlig undervurderer sit eget bidrag. Disse ting er jo faktisk kommet i stand med hr. Maisteds støtte.

For regeringen er det meget vigtigt at understrege, at det her minsandten kun er et skridt på vejen, for vi kan heller ikke leve med et underskud på 58 mia kr. år efter år. Det, der har været brug for, er først at få knækket en farlig udvikling, og det er det, vi oplever med dette finanslovsforslag. Vi oplever, at underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet for første gang i næsten 10 år begynder at gå nedad. Det er en nyhed, det er en afgørende vending. Det burde i øvrigt være et stærkt argument for at stemme for finanslovsforslaget. Det kan vi jo vende tilbage til i morgen.

Næste skridt må selvfølgelig være at give denne udvikling en selvforstærkende kraft, og det forudsætter, at man i de kommende år viderefører og forstærker den politik, der bremser omkostningsstigningerne, styrker konkurrenceevnen og indbygger selvregulerende mekanismer i udgiftspolitikken, så det hele ikke løber fra os. Det har altså med alle sider af de offentlige udgifter at gøre, og derfor er det klart, at regeringen i de efterfølgende finanslove vil gøre alt, hvad den overhovedet kan, for at underkuddet yderligere går ned, så vi kan konsolidere f.eks. alle de gode pengepolitiske konsekvenser.

Jeg skal ikke kommentere fremskridtspartiets enkelte ændringsforslag særlig meget, for regeringen har selvfølgelig i de forhandlinger, der blev ført i oktober, tilkendegivet, hvor vi mente der var mulighed for at bygge bro. Det er klart, at der er forslag, som er meget store, og som vi i særlig grad ønsker at advare imod, for vi skal være opmærksomme på, når vi laver alt det her, at det skal gøres på en sådan måde, at det ikke fører til det modsatte resultat af det tilsigtede. Det nytter ikke noget at afskedige et stort antal offentligt ansatte og indkassere en besparelse, hvis den dukker op som en merudgift alle mulige andre steder. Derfor har regeringen lagt vægt på at få indkomspolitikken og finanspolitikken til at hænge sådan sammen, at i samme tempo det lykkes os at stimulere de private investeringer og den pri-

vate eksport og at normalisere vores kapitalmarked, foretager vi de nødvendige stramninger af finanspolitikken, for at der også er en rimelig social balance i det hele.

Så kommer vi til det radikale venstres ændringsforslag. Regeringen har selvfølgelig med glæde noteret sig, at det radikale venstre har strakt sig så langt, at det vil stemme for de ændringsforslag, regeringen har stillet, og dem har vi også forhandlet os til enighed om. Derudover har det radikale venstre selv nogle ændringsforslag, og dem har vi meddelt vort syn på. Vores syn på dem er, at selv om en række af formålene er noget, man kan argumentere for – man kan f.eks. om noget af det sige: ja men det har vi jo haft indtil i år, hvorfor skal vi så ikke have det næste år, og andre af formålene kan man have politiske ønsker om at fremme – så mener vi ikke, at det er rigtigt at stemme for dem. Vi mener, at det er for kostbart. Vi synes, det er forkert at bruge de 600 mill. kr., og det vil komme til udtryk på den måde, at vi stemmer imod alle ændringsforslagene med undtagelse af et par stykker.

Vi stemmer for ændringsforslaget om at bruge ekstra 22 mill. kr. til teknologisk udvikling vedrørende vedvarende energi. Det gør vi, fordi vi samtidig har fået en forståelse med det radikale venstre om, at olierørsafgiften ubeskåret vil gå i statskassen, og det har vi af flere grunde lagt megen vægt på. Vi vil også støtte et forslag, som indebærer, at der kan ske forhøjelse af DSBs godstakster, og der er yderligere et forslag, som har været nævnt af flere ordførere, vi stemmer for.

Til sidst vil jeg gentage min tak for en grundig behandling i finansudvalget. Der er mange af ordførerne, har jeg bemærket, som i dag har takket finansudvalgets sekretariat. Det har jeg jo ikke mulighed for at gøre, men så kan jeg til gengæld takke finansudvalgets medlemmer for, at de med fortrinlig bistand fra deres sekretariat har været i stand til at give forslaget en grundig og meget detaljeret behandling. Jeg synes, vi gennem hele efteråret har haft et yderst normalt forløb, vel et af de mest normale i lang tid, og regeringen kan erklære sig tilfreds statsfinansielt med det resultat, der tegner sig, såfremt tilkendegivelserne om, hvordan man vil stemme til ændringsforslagene, også kommer til udtryk ved selve afstemningen.